

ת"ד 6919/02/18 - מדינת ישראל נגד אודי משה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 6919-02-18 מדינת ישראל נ' משה

לפני כב' השופטת ענת יהב

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד הירשמן

נגד
הנאשם
אודי משה
ע"י ב"כ עוה"ד רובין

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו אחריות לגרם תאונת דרכים אשר גרמה לחבלה של ממש ועבירה של נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק.

העובדות בכתב האישום מתארות את האירוע באופן הבא; בתאריך 02.08.2016 בשעה 17:50 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכבו ברחוב גילדסגיים ברמת גן מכיוון מערב למזרח. הנאשם נהג בקלות ראש בכך שהסיט את רכבו לצד שמאל של הכביש ופגע ברכבו של המעורב מר פ"א אשר בדיוק אותה העת נכנס לתוך רכבו. (להלן : המעורב).

כתוצאה מן התאונה נחבל המעורב בחבלות של ממש ונזקק לטיפול רפואי וסבל בין היתר בבקעים במספר חוליות דיסק בגבו ובנזק בחוט השדרה, בנוסף ניזוקו כלי הרכב.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, הודה כי היה במקום ובזמן כפי שמתאר כתב האישום, כמו כן הודה ביסוד ההתנהגותי כפי שמתואר, אולם לא בעובדה כי יש בכך להוכיח נהיגה בקלות ראש ובנוסף, כפר בנזק שאירע למעורב שאירע כתוצאה מאותה התנהגות שלו וביקש לזמן את הרופאים.

בפרשת התביעה - העידו 3 עדים:

עדת תביעה 1 - מתנדבת ג'רסי מרים:

הגישה דוח פעולה - ת/1, משם עולה שהגיעה למקום התאונה בתאריך 02.08.2016 בשעה 18:14 על פי מידע שהגיע ליומן המשטר ממודיע שהתייצג כ"לידר", וביחד עם עופר זינגר, מצאה במקום התאונה את הרכב החונה - של המעורב, את רכב הנאשם וכן רכב נוסף שכתוצאה מן התאונה נפגע מהדיפת רכב המעורב לעברו. עוד נרשם בדוח הפעולה, כי

המעורב פונה לבית החולים "תל השומר".

בחקירתה הנגדית לא ידעה להוסיף פרטים על אלו המצויים ב-ת/1.

בהסכמת ההגנה הוגשה הודעת הנאשם וסומנה **ת/2** (3 עמ' כולל הודעה על זכויות חשוד).

עד תביעה 2- מר פ"א- המעורב:

תיאר שבמועד המצוין הגיע לרכבו אשר חנה במקביל למדרכה וכאשר פתח את דלת רכב הנהג והיה בעיצומה של הכניסה, דהיינו כשגופו היה **"חצי פנימה וחצי בחוץ"** הרגיש כמו **"פיצוץ"**, הרגיש **"שנזרק כמו בבלנדר"** ומצא עצמו על המדרכה (עמ' 5 שורות 20-24).

כשניסה לקום הרגיש כאבים עזים בגב ובראש אשר החריפו ולכן נותר לשכב על הארץ והבחין שיש **"רכב מזדה 3 אפור תקוע בחלק האחורי של הרכב שלו"** (שורות 26-28). בהמשך ראה שנהג המאזדה הגיע אליו, היה מבולבל וחשש שהעשן שיצא מהמנוע יגרום לפיצוץ, ציין שדווקא הוא הרגיע אותו ואף אמר לו לבדוק מה מצבו של בנו הקטין שהיה ברכב (שורות 29-32).

לדעתו, הנהג הוא זה אשר התקשר למד"א והוא פונה לבית החולים כאשר כל האירוע אירע באופן מהיר מאוד.

בעדותו, העד תיאר את מצבו הרפואי כתוצאה מאותו אירוע באופן הבא:

"במיון... גילו 2 צלעות שבורות כאשר לאחר מכן גילו שיש יותר צלעות שבורות ועוד פגועות, אבל זה היה יותר מאוחר... השתחררתי הביתה באותו לילה, לא נשארתי לאשפוז, נתנו לי משהו נגד הכאב, ואז החלו הבדיקות למה הכאבים לא מפסיקים, למה יש לי חולשה ביד וזאת לאחר שהצלעות התאחו, עשו לי M.R.I צווארי, מצאו פריצת דיסק בצוואר וגם ראו שיש עוד פריצות בגב המרכזי, אז שלחו אותי לעוד M.R.I ואז ראו 8 פריצות דיסק, לחץ על עמוד השדרה ונזק של עמוד השדרה. המשמעות של זה כאבים, בעיקר כאבים, כאשר ישנה סכנה שהמצב ידרדר. אני בן 42. המכה הייתה מהמשקוף של הרכב בגב, זה גרם לשבירה של הצלעות. הרופאים אמרו שאין מה לעשות בגלל שזה כל כך הרבה,, אי אפשר להתערב, לא בניתוח וגם לא עם זריקות, חשש שתהיה קריסה". (עמוד 6 שורות 2-11).

העד העיד, כי המשמעות וההשלכות של מצבו הבריאותי, מעבר לכאבים, לחשש מהעתיד, ההפחתה בשעות העבודה

ממשרה מלאה לחלקית, היא הירידה הדרמטית באיכות חייו.

עוד תיאר את הקושי שלו מהישארות במצבים סטאטיים, כגון שינה, שכיבה, ישיבה וכן תיאר את הטיפולים המרובים, אשפוזים, פיזיותרפיה ושינוי בסדר היום שלו באופן קיצוני עד כדי קטיעת רצף חייו, המשך לימודים, עזרה בבית ועוד.

בחקירתו הנגדית, תיאר את אופן כניסתו ומצב גופו בעת קרות התאונה, כאשר ראשו היה בתוך הרכב, רגל ימין כבר הייתה על רצפת הרכב, יד שמאל מחזיקה בגלגל ההגה בעודו במצב של כניסה למושב הרכב אירעה התאונה (עמוד 7 שורות 1-5).

מסכים כי הרכב שלו שהיה מעורב בתאונה הינו מסוג טנדר לנדרובר דגם 90 משנת 1997, אז והיום. (שורות 6 - 13), מסכים שמדובר ברכב מאסיבי וכי חלקו האחורי של הרכב תוקן לאחר התאונה כשמדובר בנזק בשלדה.

לעניין תיאור הרכב המעורב וכן צילום המצב של כלי הרכב בעת התאונה ההגנה הגישה בהסכמה את תמונות רכב המעורב ורכב הנאשם ומצב כלי הרכב מיד לאחר קרות התאונה, **נ/1 - נ/4**.

בנוסף ובהסכמת התביעה, הגישה ההגנה את הודעות העד במשטרה **נ/5** (הודעה מיום 28.08.2016) וכן **נ/6** (הודעה מיום 26.02.2017) לצורך השוואה וזאת משום שהעד ציין שרגל שמאל הייתה בתוך הרכב והימנית עדיין הייתה מחוץ לרכב, בניגוד לעדותו במשטרה, כאשר העד ציין, כי ייתכן שטעה בעדותו במשטרה, אולם התיאור המדויק היה כפי שתיאר בעת עדותו בבית המשפט (עמוד 8 שורות 8-9).

לשאלת ההגנה, מסכים הנהג המעורב, כי גם קודם התאונה סבל, מבחינה רפואית, מפריצות דיסק שנגרמו במהלך שירותו הצבאי, אולם זו הסיבה שהוא פנה לרופא מומחה על מנת לאבחן אותן, כאשר במסמך שהגיש למשטרה נרשמו בדיוק אילו פריצות דיסק היו קודם ואילו לאחר התאונה.

חוות הדעת של ד"ר רון דבי לעניין זה הוגשה בהסכמת המאשימה וסומנה **נ/7**.

בהסכמת הצדדים נשמעה עדות הנאשם קודם שנשמעה עדותו של ד"ר דבי רון. (ע"ת של התביעה).

עד תביעה 3 - ד"ר רון דבי:

מאשר שאת המוצג שהוגש המסומן **נ/7** הוא זה אשר רשם.

בחקירתו הנגדית מציין, שאין מדובר ב"חוות דעת" וכי את עברו הרפואי של המעורב, כפי שמובע במסמך זה, רשם על פי דבריו של החולה (המעורב). לעניין בדיקות ה-M.R.I. אומר שראה את הדיסק או את הפענוח, אף על פי שסביר שרשם את הרשום בפענוח, כאשר הדברים הועתקו משם מילה במילה.

העד מעיד כי ריבוי פריצות דיסק "זה די ברור שזה תחלואה קודמת... בהחלט יכול להיות מצב שאדם סבל מפריצות דיסק והתאונה החמירה את הסימפטומים". (עמוד 14 שורות 26-30).

בפרשת ההגנה- הנאשם העיד לבדו:

העיד שנהג במקום ובזמן כפי שמתואר בכתב האישום, כאשר בנו בן ה-6 היה ברכב, לאחר הצומת אחרי כ-200 מטרים "קפצה לי חתולה לכביש, סטייתי שמאלה ונכנסתי ברכב חונה... כאשר הנהג רצה להיכנס לרכב, כריות האוויר נפתחו, היה עשן בתוך האוטו ומחוץ לאוטו, הילד היה בהיסטריה... הלכתי אני לנפגע שטען שהוא ישר שכב על הרצפה, אני פגשתי אותו עומד על הרגליים, ניהלנו די שיח של שנייה וחצי, שאלתי אותו אם הוא בסדר, הוא אמר לי תזמין אמבולנס, תהיה עם הילד ונשכב על הרצפה..." (עמוד 10 שורות 7-17).

בחקירה נגדית ציין שלא בלם על המקום על מנת למנוע פגיעה בחתול כי היה מדובר ב"אינסטינקט" והמשיך והסביר "בשעות האלה, הכביש הזה יש בו הרבה מכוניות, פשוט צד שמאל היה פנוי ויש שם ממש חנייה לאורך כל המדרכה, לא חשבתי להיכנס ברכב לפניי, פשוט רציתי לברוח מהחתולה ולעצור בצד, זה לא יצא, לצערי". (עמוד 10 שורות 18-25).

שולל שהתעסק במשהו שהסיח את דעתו, או ששוחח או פנה לבנו הקטין שישב מאחוריו, עומד על כך שתגובתו בנהיגתו שהתבטאה בסטייה מן הנתיב לשמאלו, הייתה לאותו חתול שהתפרץ לכביש. (עמוד 11 שורות 5 - 12), עוד מוסיף ומציין שבדיעבד היה עדיף לדרוס את החתול ולא לברוח, אבל מדובר באינסטינקט, כמוכן מרחיב, שברח שמאל עם "סוג של בלימה" ושהגיב בהתאם לסיטואציה.

בסיכומיה, ביקשה המאשימה להרשיע בעבירות שיוחסו לנאשם.

בסיכומי ההגנה טענה לסייג לאחריות הפלילית של "צורך", שכן לטענתה טענת הנאשם למן ההתחלה שעל מנת שלא לפגוע בחתול אשר התפרץ אל מול רכבו של הנאשם פנה שמאלה.

בנוסף ציין כי על פי המסומן שהוגש ונרשם על ידי ד"ר דבי הוכח כי החבלות לא נגרמו מן התאונה אלא קודם לכן - בעת שירותו הצבאי של הנאשם. מכאן לטענת ההגנה, אין ליתן אמון לדברי המעורב ולזכותו שכן המאשימה לא הצליחה להרים את נטל השכנוע.

דין והכרעה:

גדר המחלוקת בין הצדדים ברורה ונקודתית ולה שני ראשים: **האחד**- הנאשם מודה כי ביצע את האירוע ההתנהגותי כפי שמופיע בכתב האישום, במקום ובזמן, אולם טוען כי חוסה תחת הסייג "צורך" וזאת עשה על מנת למנוע פגיעה בחתול שנקרה בדרכו באותה עת, לפיכך עליו ליהנות מסייג זה, כמי שאין פליליות על מעשהו שעשה. **השני**- לטענת הנאשם

וההגנה, המאשימה לא הוכיחה כי כתוצאה מן האירוע נפגע המעורב כפי שטען.

לפיכך, תחילה אבחן את סייג הצורך, שכן אם ייקבע כי הלה חוסה תחתיו, אף התוצאה של מעשיו חוסים והחוק הפלילי אינו מייחס פלילות למעשיו ועל כן פטור הן מן המעשה והן מן התוצאה של מעשהו זה.

סייג הצורך:

סעיף 34 י"א לחוק העונשין תשל"ז- 1977 (להלן: "החוק"):

"לא יישא אשם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי להצלת חיים, חירותו, גופו או רכשו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון שבשעת המעשה, ולא הייתה לו דרך אחרת אלא לעשותו".

סייג זה מיוחד לנסיבות בהן קיים "צורך" לעשות מעשה או מחדל כדי למנוע סכנה למתגונן או לזולתו, כאשר "זולת" - "יכול שיהא כל אדם" (י. קדמי "על הדין בפלילים" חלקראשון עמוד 549 להלן: "קדמי"), אותו אחד אשר מונע סכנה מוחשית לו ולזולתו (או לרכושם) לא יישא באחריות פלילית.

המדובר בעשיית מעשה או מחדל שהצדיקו את המעשה שנעשה ועל מנת למנוע סכנה של פגיעה חמורה, כאשר אופייה של הסכנה ככזו המצדיקה את המעשה/מחדל תוכרע על פי מבחן אובייקטיבי ולא סובייקטיבי. (י. קדמי עמוד 550).

על פי החוק, הרי שאותה הגנה תחול בתנאים כדלקמן:

א. המעשה דרוש באופן מיידי.

ב. להצלת חייו שלו או של זולתו (או ערכם נוספים כפי שמפורטים).

ג. המדובר בסכנה מוחשית של פגיעה חמורה.

ד. הסכנה נובעת ממצב דברים נתון.

ה. ולא הייתה לו דרך אחרת למנוע את אותה הסכנה (ראה י. קדמי עמודים 651-655).

לצד תנאים אלו, הוראות התיקון קבעו 3 חריגים לסייג שהם: כניסה למצב בהתנהגות פסולה, חובה לעמוד בסכנה והחריג הרלוונטי לענייננו הוא- **חריגה מן הסביר**.

במקרה זה, על פי עדותו של הנאשם בפני ובמשטרה, הרי שביקש במעשהו למנוע פגיעה בחייו של חתול שקפץ לכביש, סטה שמאלה בחדות וזאת כשידע או כשעליו היה לדעת, שיש מכוניות שחונות בצד הדרך ואף שבני אדם יכולים להימצא בסמוך, ברכב או עומדים בינות לכלי הרכב החונים.

בחינת שני הערכים של מניעת פגיעה בבעל חיים אל מול האפשרות של פגיעה בחיי אדם, מביאה למסקנה, שהנאשם נטל סיכון שאינו מתיישב עם הסיכון שרצה למנוע, כאשר אותה אפשרות שהינה במתחם הצפיות אף התקיימה, שכן עובדה היא, שהמעורב אשר היה בדרכו להיכנס לרכב נפגע קשה והועף אל המדרכה.

לנאשם היו דרכי פעולה נוספות חלופיות להימנע מן הסטייה המסוכנת שבחר לבצע, כגון לבלום על אתר או לסטות קלות, אולם על פי התמונות שהוגשו על ידי ההגנה, עדות הנאשם בפני ועדות המעורב, הרי שאין מחלוקת שהסטייה הייתה חדה מאוד ולא מידתית, כך ניתן לראות מן האופן שבו עבר הנאשם בנהיגה זו שנבחרה על ידיו באירוע זה, מנתיב אחד לנתיב אחר ופגע ברכב שחנה בצד השמאלי של הרחוב.

הנאשם השתמש במונח **"אינסטינקט"**, אולם כפי שצוין לעיל המבחן אינו סובייקטיבי, דהיינו, מה בפועל עשה הנאשם - הנהג הספציפי, אלא מבחן אובייקטיבי, דהיינו, מה היה עושה נהג סביר במקומו של הנאשם, וברור הוא שאין למנוע סכנה אחת ביצירת סכנה אחרת, גדולה המינה.

בנוסף, ועל פי אותו הסייג בחוק, חתול או כל בעל חיים אשר נמצא על הכביש, עם כל הצער שבדבר אינו נמנה עם המונח "זולתו" שבסעיף, כאשר זולת הינה מילה השייכת לבני אדם בלבד מתוך רצון למנוע פגיעה בהם בגופם, בחירותם וברכושם ובמדרג בין שמירה על חיי אדם לבין בעל חיים, חיי אדם - הזולת - עדיפים.

נראה כי שיקול הדעת של הנאשם במקרה זה היה מוטעה ומכאן הרי שהיה רשול בנהיגתו ואף על פי שיכול היה לצפות את גרימת התוצאה שהינה בגדר הסיכון הסביר - לא עשה כך ולא צפה אותה כראוי ופגע ברכב חונה ובמעורב שהיה בדרכו להיכנס לתוך הרכב.

עניין דומה נדון בבית משפט העליון ברע"פ 5984/00 **יואב שוורסקי נ' מדינת ישראל**, שם נסע הנאשם - המערער, במהירות מותרת בנתיב הימני, **"כשלפתע הבחין בכלב החוצה את הכביש מימין לשמאל. המבקש פנה אינסטינקטיבית פנייה חדה ימינה, ירד לשוליים והתנגש עם חזית צד ימין של הרכב בעמוד תאורה... כתוצאה מן ההתנגשות נפגע המבקש..."**.

גם שם, העובדות לא היו שנויות במחלוקת, אלא שלטענת הנאשם עומדת לו הגנת הצורך ולא היה מקום להרשיעו בנהיגה רשלנית.

בית משפט השלום קבע שאף על פי שהנאשם פעל אינסטינקטיבית, הרי שבחר באפשרות המסוכנת והגרועה, ולו

המשׁיך בנהיגה ישרה תוך כדי בלימה, התוצאה הייתה קלה ממה שנגרם.

בית המשפט המחוזי אישר את פסק דינו של בית המשפט השלום, ואף הוסיף שהנאשם לא הוכיח את סייפת סעיף ההגנה שהוא "שבשעת מעשה לא הייתה לו דרך אחרת אלא לעשותו", ולפיכך לא עמד בנטל של הוכחת הסייג.

בית המשפט העליון, שב, חזר והדגיש בעניין הגנות וסייגים כשקבע:

"הכללים המשפטיים לטיפול במקרים מהסוג הנידון ברורים וקבועים בהלכות רבות שיצאו מלפני בית משפט זה. נטל הוכחת רשלנותו של נהג, כמו נטל ההוכחה בדרך כלל במשפטים פלייט ואחרים, רובץ על התביעה. עם זאת, כאשר נהג הנוסע בכביש עולה לשוליים, גורם לתאונה ולנזק לרכוש ולגוף, קמה בפני בית המשפט ראייה לכאורית המצביעה על רשלנותו של הנהג. כאשר נהג טוען - כפי במקרה שלפנינו - כי לא יכול היה למנוע את התאונה המצביעה לכאורה על רשלנותו, עובר אליו נטל ההוכחה או למצער, נטל הבאת הראיות, להוכיח כי הייתה זו "תאונה בלתי נמנעת"....".

במקרה שלנו אין מחלוקת בדבר העובדות שבהן סטה הנאשם סטייה שמאלה באופן חד, פגע ברכב חונה פגיעה חזקה שכתוצאה מכך הועף המעורב והוטח על המדרכה וכן ניזוקו כלי הרכב. במצב דברים זה, הרי שהנטל עובר להגנה ולא מצאתי שזו הצליחה להוכיח שהתנהגות זו הייתה הכרחית ובלתי נמנעת אף לא ברמה שהותירה בליבי ספק סביר, (כאשר כאן אומר, שלמעט אמירתו זו של הנאשם בחקירתו, לא מצאתי כל חיזוק נוסף בחומר הראיות).

הפוך מזה, הנאשם עצמו הסכים שיתכן שהיו התנהגויות נוספות חלופיות, אלא שהוא פעל על פי אינסטינקט, ופעולה זו, כפי שצינו קודם, צריכה להיבחן על פי המבחן האובייקטיבי, על פי בחינה של פגיעה קלה שהתכוון למנוע, וברור הוא שאינו עומד במבחן הסבירות.

לא שמעתי מאת ההגנה פרטים ונסיבות לעניין אותה התנהגות, כגון: מתי הבחין בחתול בעת שנקרה בפניו, המרחק ממנו, מתי הבחין בו לראשונה והאם ניתן היה להבחין בו קודם לכן, לפיכך, לטעמי, הנאשם לא עמד בנטל הוכחת הסייג ואינו יכול לחסות תחתיו.

בעניין זה אומר כי אף בחנתי את הראיות בראי של תאונה בלתי נמנעת, ולא מצאתי כי יש ראיות לכך, וכפי שצינתי לעיל, אותה התנהגות של סטייה חדה שמאלה, היא היא, יש בה על מנת להצביע על התנהגות רשלנית של הנאשם.

החבלות שנגרמו כתוצאה מן התאונה:

עד התביעה מר פ"א המעורב, העיד בפני על תוצאות התאונה שהתבטאו בפגיעות מרובות, קשות אשר מייסרות אותו במהלך כל שעות היום והלילה, תחילה שברים בצלעות, ואח"כ נוכח כאבים מרובים ולאחר צילום M.R.I כי נפגע בצוואר ובגב (סדקים מרובים).

הודעות העד במשטרה הוגשו בהסכמה, כאשר מ/נ5, כבר בהודאתו הראשונית ובכתב ידו, תיאר באופן ברור "אני נפגעי מהמשקוף של דלת הנהג, הראש שלי קיבל מכה ממנעול ההגה ונזרקתי לאחור על המדרכה. היו לי כאבים חזקים ואמבולנס של מד"א פינה אותי לבית החולים תל השומר. הייתי במיון כ-8 שעות. יש לי 2 צלעות שבורות לפחות, חתך עם שני תפרים ליד העין, חבלות ושפשופים, ואני נמצא בבירורים נוספים על פגיעות בעמוד השדרה בעקבות כאבים".

כך בתלונתו במשטרה נ/6 מיום 26.2.2017, שם ציין כי יש לו שברים בצלעות, מכות בכל הגוף, "ועדיין אני סובל מכאבים וגם יש לי 9 פריצות דיסק ונזק בחוט השדרה... אני עכשיו בשיקום" (שורות 13 - 15).

אף מ/נ7, מסמך אשר נרשם על ידי העד ד"ר דבי, שם נרשמו דבריו של המעורב, הרי שהמעורב לא הסתיר את החבלות המוקדמות שלו, כאלו שקשורות לפריצות דיסק, מאת היותו בשירותו הצבאי, אולם הדגיש כי בעקבות אותו אירוע של תאונה, אותם חבלות הוחמרו, כאביו הלכו והפכו לחזקים, והוא הוצרך בטיפולים עד עצם היום הזה.

כתב האישום מציין נזק של חבלה של ממש בדמות סדקים מרובים בצוואר ובחוט השדרה, כאשר אינו מאזכר דבר לעניין השברים בצלעות שנגרמו למעורב (שתיים ואח"כ שמונה), ואף לא הוגש מסמך רפואי, אולם העד העיד בפני באופן אמין, וההגנה לא שאלה לעניין זה ולו שאלה אחת ולא מצאתי שיש להטיל ספק בדבריו ולכן על פי סמכותי אני קובעת כי המעורב נחבל באופן של שברים בצלעותיו והכול כפי שהעיד בפני.

לעניין בקעים במספר חוליות דיסק בגבו ובחוט השדרה, אומר העד באופן ברור כי היו סדקים קודם התאונה ובמהלך השירות הצבאי שלו, כאשר מידע זה מגיע מאת העד עצמו, כך שלא ניסה להסתיר זאת, וגם בעניין זה מצאתי את עדותו ודבריו אמינים עליי.

בנוסף, הרופא, ד"ר דבי, מחזק את הנאמר, כאשר אומר על פי מומחיותו כי פגיעות מן הסוג שתואר בפניו (סדקים מרובים) מאופיינים למי שקודם לכן סבל מנזקים שכאלו, כאשר אירוע תאונה מחמיר אותן.

הנאשם אינו כופר בכך שפגע ברכב העד בעת שהיה בדרכו להיכנס לרכב, לא חולק על כך שכתוצאה מכך הועף המעורב ונפל על המדרכה, אף תיאור הפגיעה, שבה העד היה חצי גוף בתוך הרכב מתיישב עם אופי הפגיעות- שברים בצלעות ופגיעה קשה בצוואר ובגב.

נאשם צריך לדעת כי לא כל הנפגעים שווים, גם לא בבריאותם, ויש כאלה שפגיעה נוספת משנה את מצבם הבריאותי, שגם כך לא היה טוב קודם הפגיעה, לכן שהינו בכי רע - כמו במקרה הזה.

הפסיקה, אף היא, הכירה בכך כ"גולגולת דקה", ועניין זה אינו פוטר את הנאשם מאחריות לאותו נפגע או לחבלות שנגרמו כתוצאה מהתנהגותו זו, וזאת גם כאשר אדם אחר באותו מצב לא היה נפגע פגיעות קשות כפי שנפגע אותו

מעורב ספציפי.

אינני צריכה לקבוע במקרה זה מה מידת הפגיעה והנזק או בכמה הוחמר מצבו של המעורב, (שכן עניין זה מקומו בהליך אחר תוך הצגת ראיות להחמרה), כך, שכל שעליי לקבוע הוא שמצבו הוחמר כתוצאה מן התאונה.

מעל הצורך אומר כי די שקיבלתי את עדותו לעניין השברים בצלעות והחבלות בעין, על מנת להביא לידי סיפוק את יסוד החבלה של ממש, אשר מצוין בכתב האישום.

לפיכך אני קובעת, על פי דברי המעורב, שנתתי בו ובעדותו אמון מלא, תיאור אירוע התאונה (שאינה שנויה במחלוקת) ועדותו של ד"ר דבי, ביחד עם המסמך נ/7, ואף דברי הנאשם עצמו, אני קובעת שהמעורב נחבל בחבלה של ממש - שברים בצלעות וסדקים בצוואר ובחוט השדרה.

מכל אלו, אני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל והוכיחה את המיוחס בכתב האישום מעל לספק סביר, ואני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ט, 25 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים